

Het schrijfexperiment

3

Het Schrijfexperiment

3

**Een samenwerking tussen
BICC Peer**

en

**Peerse auteur
Erik Persoons**

ISBN: 9789403895352

Cover: Kelly Van Rintel

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

In het BICC word je groot met een boek onder je arm.

Het Schrijfexperiment 3

Enkele jaren geleden droomden we in het BICC van een activiteit voor en door jongeren. Het voorleesparcours voor kinderen (0 tot 9 jaar) was een succes, het was tijd voor een uitbreiding.

We gingen niet enkel lezen, we zouden gewoon zelf een boek schrijven. Onder de enthousiaste begeleiding van Peers auteur, Erik Persoons, ging een groepje jongeren aan de slag.

Het Schrijfexperiment was geboren.

Een vervolg kon niet uitblijven en vorig jaar verscheen het Schrijfexperiment 2. Een deel van die enthousiaste groep was niet uitgeschreven en samen met enkele nieuwe jongeren begonnen we Schrijfexperiment 3, het boek dat je nu in je handen houdt.

In het boek vind je verhalen die een vervolg zijn op de vorige edities, vind je teasers omdat de teksten nog niet helemaal klaar waren of zo goed zijn dat ze een boek op zich kunnen worden. Er zijn jongeren die hun humor en fantasie de vrije loop laten, anderen bouwen de spanning op zodat je niet kan stoppen met lezen.

Er zijn autobiografische verhalen, waarvoor moed en vertrouwen nodig is. Schrijvers die voor de tweede of zelfs de derde keer deelnemen zie je letterlijk en figuurlijk groeien.

Graag bedank ik Erik nog eens: hoe jij de jongeren begeleidt en naar een hoger niveau tilt, hen zelfvertrouwen geeft en met de nodige humor aan het werk zet.

Dankjewel!

Maties, Eline, Lora-Mae, Christer, Emma, Laura, Romaiissa, Nora, Josefien, Hazel, Ilia en Lenthe:

Proficiat!

Tine Peeters

Verantwoordelijke bibliotheek Peer

PS Schrijfexperiment 4 start op 26 september 2026!

Lora-Mae Soors - Hartverscheurend	blz. 8
Laura Geerits – Een vreemd paardenleven.....	blz. 46
Eline van den Elzen - Nien	blz. 62
Ilia Vandeplas - Ephonia	.. blz. 112
Emma Garcia – Bloederig Verraad	blz. 198
Hazel Moris – De Duistere Zijde	blz. 224
Maties Van Briel - Andersom	blz. 228
Nora Kleiberg – Nova en de duizend gedachten	blz. 272
Romaissa Izmar - Dat moment van ruzie	blz. 276
Christer Soors - Het gevaarlijke geheim.....	blz. 290
Lenthe Daniels – De elementen van Elaridon	blz. 312
Josefien Dams – Een gevaarlijke duct tape	blz. 316

HARTVERSCHEUREND

Een woordje van Tine voor Lora-Mae

Lieve meid, je weet dat ik al vaak van jou onder de indruk geweest ben. Maar met dit verhaal heb je me helemaal overdonderd. Emotioneel, ontroerend, gewoon echt mooi en heel goed geschreven. Je hebt talent en je weet het echt heel goed te brengen.

Ik hoop dat je verder blijft schrijven. Ik kijk alvast uit naar meer werk van jou!

HOOFDSTUK 1

Ivy

‘Kijk uit!!’

Ik kijk op van mijn boek en zie een voetbal recht op mijn gezicht afkomen. Ik probeer weg te duiken, maar de vuile bal zit al in mijn gezicht en stuitert recht in mijn boek voordat hij wegrolt.

Ik zie Kate Stone, de aanvoerder van het schoolvoetbalteam waar ik al veel te lang een crush op heb, op mij afkomen.

‘Sorry, dat was echt niet de bedoeling!’ Ze kijkt van mijn gezicht naar mijn boek en terug naar mijn gezicht en barst in lachen uit. Ze haalt een pakje zakdoeken uit haar zak.

‘Sorry, echt waar! Hier, je hebt nog wat vuil op je gezicht, ik zal wel proberen om je boek af te vegen.’ Ze geeft me een zakdoekje en neemt mijn boek zodat ze dat kan afvegen. Ze wrijft over de plek maar verspreidt het vuil eigenlijk alleen maar.

‘Stop maar! Je maakt het alleen maar erger,’ zeg ik behoorlijk gefrustreerd, maar dan begin ik ook te lachen.

‘Ben je niet boos?’

‘Niet echt, het was niet met opzet,’ zeg ik schouderophalend.

‘Welk boek was je aan het lezen?’

‘The Hunger Games, waarom?’

‘Ik zal je wel een nieuwe kopen als je wil.’

‘Nee, nee, hoeft niet. Eigen schuld, had ik maar niet vlak bij het voetbalveld moeten gaan zitten.’

Kate lacht en bindt haar blonde krullen in een nieuwe staart.

‘Ik vind eigenlijk wel dat je een koffie voor mij moet kopen. Als schadevergoeding,’ lach ik terwijl ze terugloopt naar het veld.

Ze trekt een wenkbrauw op.

‘Oké, is goed. Wanneer?’

Ik lach en zeg dat het een grapje was, maar ze neemt mijn arm vast en trekt me mee naar haar tas. Ze geeft me haar gsm en zegt dat ik mijn nummer moet ingeven. Ik zeg nog eens dat het een grapje was, maar ze geeft me een blik om te zeggen dat ze het duidelijk meent en loopt dan terug het veld op. Ik kijk nog eens naar mijn gsm, waar nu Kate’s naam vanboven staat en loop dan naar huis.

Als ik thuis kom zie ik een berichtje onder Kate haar naam

KATE

Heyy, net klaar met training. Waar zou je willen afspreken?

IVY:

Je hoeft dit echt niet te doen, het was gewoon een grapje!

KATE:

Jawel. Kom zaterdag om 13:30 naar Het Koffiehoekje. Ik wacht daar. (Behalve als je niet kan natuurlijk)

IVY:

Ga je gewoon negeren wat ik net allemaal heb gezegd?

KATE:

Yep, als je kan kom dan gewoon. Wat kan er misgaan? Ik zal je niet ontvoeren. Beloofd!

IVY:

Oke dan, ik heb toch niks te doen. Tot dan!

KATE:

Tot zaterdag!

HOOFDSTUK 2

Kate

Ik ben net aangekomen aan Het Koffiehoekje als ik Ivy langs rechts zie afkomen. Haar bruine haren zijn half opgestoken en ze heeft haar wit bloesje in een blauwe jeans gestoken. Ze heeft ook een linnen zak mee waarop staat: *'I like books better than people'* Dit doet me vermoeden dat ze voor de zekerheid toch een boek heeft meegenomen.

'Durfde je niet zonder boek te komen?' vraag ik haar terwijl we naar binnen lopen. Ze lacht een beetje.

Nee, dat ligt niet aan jou, i..ik neem er gewoon altijd eentje mee voor de zekerheid.'

'Snap ik, ik beloof dat ik niet te saai zal zijn!'

Ik merk dat ze heel nerveus is, dus geef ik haar een stootje tegen haar schouder en vraag of ze al weet wat ze gaat bestellen.

'Ik denk een warme chocomelk, ik kan niet tegen koffie. Jij?'

'Cappuccino, denk ik, is altijd lekker.'

Ze knikt en we gaan aan een vrij tafeltje zitten. Wanneer de serveerster komt, bestelt ze een warme choco, en ik een cappuccino met extra melkschuim.

'Hoever zit je al in je boek?' vraag ik zodat er iets is om over te praten.

'Net over de helft nu.'

Ik zie dat ze eindelijk een beetje ontspant en ik vraag wat haar favoriete boek is dat ze ooit heeft gelezen.

Ze zucht en denkt even.

‘The Awakening van Kelley Armstrong, denk ik. Maar ik vind de Hunger Games, die ik nu aan het lezen ben ook wel heel goed eigenlijk.’

Ik knik.

‘Ja, ik heb de films gezien, die zijn ook echt heel goed. Heb je die al gezien?’

‘Nee nog niet, ik ga eerst de boeken uitlezen.’

Nadat we een tijdje over haar favoriete boeken hebben gepraat, komen de drankjes en praten we nog even over welke boeken ze niet leuk vond, maar dan begint ze ineens heel hard te lachen. Ik kijk haar vragend aan, en ze probeert om een volledige zin te vormen tussen haar lachjes.

‘J... je hebt een b... beetje schuim hangen...’

Ik wrijf over mijn mondhoeken, kijk naar mijn duim en zie dat er inderdaad heel veel schuim aan hangt.

‘Is het weg?’

‘N... nog niet volledig,’ wijst ze naar haar mond en lacht, ‘hier nog een beetje.’

Ik wrijf nog eens, en ze lacht weer.

‘Verkeerde kant, moet ik helpen?’

‘Ik denk dat het lukt.’ Ik wrijf nog eens.

‘Bijna, alleen boven je lip nog een beetje.’

Ik wrijf nog eens en ze lacht.

‘Goed genoeg.’

Ik lach terug en dan weten we allebei niet wat we moeten zeggen dus blijft het even stil terwijl we allebei een paar slokken nemen.

‘Heb...’

‘Vind je...’

‘Sorry, zeg maar,’ lach ik.

‘Nee,nee, zeg jij maar.’ Ik wijs naar haar en laat haar praten.

‘Ik... ik wou gewoon vragen hoe je training nog was.’

‘Goed! Uhm, we hebben nadat je bent vertrokken nog een korte match gespeeld, en daarna hebben we nog wat penalty’s geschoten tot op het einde.’

‘Is er nog een bal in iemands gezicht terechtgekomen?’ grapt ze.

‘Nee, alleen jij hebt daar het geluk van gehad!’ grinnik ik.

‘Wat vind je eigenlijk het leukste aan voetbal?’

Ik leg heel wat dingen uit en probeer het zo duidelijk mogelijk te maken, maar ik zie aan haar ogen dat het steeds onduidelijker wordt. Na een tijdje vraag ik of ze er nog iets van snapt en schudt ze haar hoofd.

‘Nee, totaal niet, maar je mag gerust door praten... Jij hebt net ook naar mij geluisterd, en ik denk niet dat je daar iets van snapte.’

Ik knik al lachend en ga verder. Als ik zie dat ze haar chocomelk op heeft, vraag ik of ze nog iets wil en schudt ze haar hoofd. We praten nog even verder en na iets meer dan een half uur, besluiten we om nog even te gaan wandelen in een parkje vlakbij. Tijdens het wandelen wordt het even stil, daarom vraag ik of ze nog leuke weetjes over zichzelf heeft. Eerst vertelt ze een beetje over haar ouders en familie en dan vraagt ze of ik nog iets speciaal wil weten, en natuurlijk knik ik. Ze kijkt me waarschuwend aan, maar voordat ze haar zin kan beginnen, klinkt er een luide donderslag en begint het hard te regenen.

Ik gebruik mijn jas om ons een beetje te beschermen, maar tegen dat we onder een mini-afdakje tussen de mensen staan zijn we doorweekt. We staan daar even.

‘We kunnen snel naar mijn huis lopen, ik woon hier toch vlakbij,’ zegt Ivy dan.

‘Hoever is vlakbij?’ roep ik om boven de regen uit te komen. ‘Volg mij maar gewoon!’ Ze pakt mijn hand en loopt voor mij op terug de regen in. Ik wil tegenstribbelen, maar er komt geen geluid uit mijn mond. We lopen het park uit en een paar straten verderop klopt ze op de deur van een huis.

‘Shit, ik denk dat ik mijn sleutel ben vergeten...’

‘Nee, Ivy...’

‘Sorry, maar normaal is mijn mama toch thuis.’ Ze klopt nog eens op de deur, maar deze keer harder. Ze kijkt me aan.

‘Klop mee, de regen is te luid.’

Ik luister en klop hard op de deur terwijl zij roept op haar mama.

‘Hebben jullie geen deurbel of zo?’ vraag ik terwijl ik iemand naar de deur hoor lopen.

‘Die is vorige week kapotgegaan!’

De deur gaat open en Ivy’s mama komt tevoorschijn. Ze heeft dezelfde bruine haren en donkere ogen als haar dochter.

‘Hoi meisjes, kom snel binnen!’ Ze stapt aan de kant en ik loop achter Ivy naar binnen.

‘Hoi mama, dit is Kate.’ Ivy geeft me een tikje tegen mijn schouder.

‘Dankjewel dat ik mee binnen mocht, mevrouw’ zeg ik snel.

‘Ik ga je toch niet buiten in de regen laten staan? En zeg maar Anna.’

Ik lach vriendelijk en volg haar naar de living.

‘Trek snel droge kleren aan meisjes! Ik denk dat Kate wel wat van jou kan lenen, hè Ivy?’

‘Ik denk het wel ja, kom maar mee naar boven.’ Ze neemt mijn hand opnieuw en trekt me mee naar haar kamer. Als we boven zijn, geeft ze me één van haar jeans en een T-shirt. Ze zegt dat ik me hier mag omkleden en zelf loopt ze naar de badkamer om zich om te kleden. Wanneer ze terugkomt klopt ze op de deur en komt ze binnen.

‘Mama zei dat je eventueel hier kan blijven slapen als dat mag van je ouders want het stormt nog altijd even hard buiten.’

‘Is het zo onveilig?’

‘Blijkbaar wel.’ Ze haalt haar schouders op en ik neem mijn gsm om mijn papa te bellen. Hij zegt dat het mag als het goed is voor Ivy’s ouders en als ik morgen op tijd thuis ben, het inderdaad veiliger is om daar te blijven. Nadat ik heb opgelegd en we voor de zekerheid nog eens hebben gevraagd of het oké is als ik blijf, besluiten we om een spelletje te spelen.

Tijdens het spelen merk ik dat Ivy afgeleid is, en dat ze steeds minder lacht.

‘Is alles oké?’ vraag ik als ze al voor de derde keer is vergeten om een kaart op te leggen. Ze kijkt me aan, en ik zie aan haar gezicht dat er echt iets aan de hand is.

‘Niet echt, ik krijg weinig adem en ik ben heel moe. Ik ga heel even naar beneden, blijf maar gewoon hier.’

Ik kijk haar bezorgd aan, maar ze kijkt me nog eens aan om duidelijk te maken dat ik hier moet blijven. Ik hoor haar de trap af gaan en iets tegen haar mama zeggen dat ik niet kan verstaan.

Haar mama klinkt heel bezorgd als ze antwoordt, en ik hoor heel wat voetstappen en dan een geplof in de zetel. Ik weet dat Ivy had gezegd dat ik hier moest blijven, maar ik besluit om toch bovenaan de trap te gaan kijken of alles oké is. Ik kan nog net zien hoe Ivy in de zetel ligt, met haar hoofd op de armleuning, en haar mama langs haar, die haar benen omhooghoudt en heel bezorgd kijkt. Ik wil meteen naar beneden rennen om te vragen of alles oké is, maar ik herinner me dat Ivy had gezegd dat ik hier moest blijven, dus blijf ik bovenaan de trap staan. Ik ga wel nog een beetje naar rechts zodat ik haar net iets beter zie. Terwijl ik sta te kijken hoe ze steeds minder bij bewustzijn is, komt Ivy's vader de trap opgelopen.

‘Hey Kate’, zegt hij als hij mij ziet staan bovenaan de trap.

‘Hoi, is alles oké met Ivy?’

‘Niet helemaal, maar ik denk dat het wel goed komt. Ik weet niet of ze je al iets verteld heeft over haar hart?’

Ik kijk hem vragend aan.

‘Haar hart? Nee hoezo?’

‘Ivy heeft een hartritmestoornis. Ze heeft hiervoor een ICD gekregen, dat is een apparaat dat schokken kan geven als haar hartritme niet meer juist is, en we denken dat ze nu een schok gaat krijgen.’

Mijn mond valt open en heel even kan ik niks zeggen.

‘Je mag naar beneden gaan als je wil, ze is nog bij bewustzijn.’

‘Uhm... Ja, uh dankjewel om iets te...’

We worden plots onderbroken als er een kleine pijnkreet uit de living komt.

Ik ren achter Davy, Ivy's vader, aan naar beneden.

Als we aan de zetel komen, zie ik dat Ivy al wat rechter gaat zitten, en dat haar mama over haar hoofd wrijft en haar haren achter haar oren duwt. Davy gaat langs zijn vrouw zitten.

Ik kijk Ivy bezorgd aan en ga voor haar op mijn hurken zitten. Als ze me ziet probeert ze om rechter te gaan zitten, maar ik leg een hand op haar schouder en zeg dat ze terug moet gaan liggen. Ze gaat terug liggen en zucht.

‘Sorry, ik wou het je vertellen maar...’

Ik schud mijn hoofd en wrijf over haar schouder.

‘Rust nu eerst even uit.’

Ze knikt en even blijven we gewoon zo zitten, dan staat Ivy’s papa terug recht.

‘Kan ik iets voor je halen?’

‘Nee, ik moet gewoon even uitrusten, denk ik.’

Davy knikt en loopt naar de keuken om een glas water te halen.

‘Ivy liefje, kun je even zeggen hoe je je voelt? Dan kan ik dat opschrijven en morgen de cardioloog bellen.’

Ik blijf bij Ivy zitten terwijl ze het glas water aanneemt en haar moeder een notitieboekje neemt. Ik wrijf regelmatig over haar schouder en ze kijkt me kwetsbaar aan. Ze lacht een beetje en haar wangen worden rood.

‘Sorry.’

Ik schud mijn hoofd en lach zachtjes:

‘Stop met sorry zeggen, het is niet jouw schuld dat je een mislukt hart hebt. Shit, sorry.’ Ik lach, maar binnenin voelt het alsof ik doodga van schaamte. Gelukkig hoor ik Ivy’s vader grinniken vanuit de keuken.

‘Misschien niet zo mooi gezegd, maar wel waar!’

Dan begint Ivy ook te lachen, en zucht.

‘Ja, jammer genoeg wel.’

Haar mama gaat terug zitten en schrijft alles op wat Ivy zegt, wat ze voelde voor de schok, hoe de schok zelf voelde en hoe ze zich nu voelt. Daarna kan ze al terug rechtop zitten en neem ik een dekentje voor haar en zet ze een film op. Haar mama geeft ons iets te eten, en nadat ik mijn bord leeg heb, en Ivy toch al een paar happen binnen heeft, ga ik terug langs haar zitten in de zetel om verder te kijken. De film duurt lang, en er gebeurt eigenlijk helemaal niks. Ik wil net vragen of ze iets anders wil kijken, maar als ik naar haar kijk zie ik dat ze in slaap is gevallen. Ik glimlach en besluit dat ik haar ga laten slapen zodat ze kan bekomen van de schok. Nadat ik een tijdje op mijn telefoon heb gescrold, de film nog een kans heb gegeven en er een beetje te veel in opga, voel ik ineens haar hoofd op mijn schouder rusten. Plotseling begint mijn hart sneller te kloppen, en ik voel mijn wangen roder worden. Maar ik negeer het en leg mijn hoofd tegen het hare. We zitten zo een tijdje, maar dan schrikt ze wakker van een gewerschot in de film.

‘Hé, alles oké?’

‘Uhm, ja alles oké,’ zegt ze slaperig, ‘was ik in slaap gevallen?’

‘Ja, wil je naar boven?’

Ze knikt en ik neem de afstandsbediening van het tafeltje en zet de film uit.

‘Mag ik misschien een pyjama lenen, ik heb er geen bij.’

‘Ja, tuurlijk. Kom maar mee naar mijn kamer.’

Nadat we zijn omgekleed, zegt Ivy dat ik langs haar in het tweepersoonsbed mag slapen. Dus ga ik, nadat ik nog snel een berichtje naar mijn ouders heb gestuurd, langs haar liggen en val zo goed als meteen in slaap.

HOOFDSTUK 3

Kate

‘Kate, wakker worden. Het is tien uur, en je had me gevraagd om je dan wakker te maken.’

Als ik mijn ogen open zie ik Ivy naar me staren.

‘Ah ja dankjewel!’ zeg ik met een slaperige stem.

‘Hoelang ben je al wakker?’ vraag ik als ik zie dat ze al volledig is aangekleed.

‘Een uur ongeveer, denk ik. Sorry, als ik een keer wakker ben, kan ik niet in bed blijven liggen.’

Ik knik al lachend.

‘Snap ik, dank je wel dat je mij niet wakker hebt gemaakt, ik ben nogal onvriendelijk in de ochtend.’

Ze lacht nog eens en geeft me dan mijn kleren van gisteren die ondertussen gedroogd zijn.

‘Hier, je kleren zijn ondertussen droog. Is het goed dat ik onder al het ontbijt ga maken?’

Ik knik en ze loopt naar beneden. Nadat ik ben aangekleed ga ik ook naar beneden en zie ik dat Ivy borden aan het klaarzetten is. Haar mama is eieren aan het bakken en zo te zien is haar papa vers fruitsap aan het maken.

‘Hey Kate,’ zegt Anna vrolijk als ze opkijkt van de eieren.

‘Goeiemorgen,’ antwoord ik.

‘Ik hoop dat je eieren lust.’

Ik knik en vraag of ik ergens mee kan helpen, maar ze zeggen dat ik gewoon op mijn gemak in de zetel moet gaan zitten.

Na het ontbijt brengt Ivy haar mama mij naar huis. Wanneer ik terug thuis ben, stuur ik Ivy een berichtje.

KATE:

Kan je nog eens dank je zeggen tegen je ouders van mij?

IVY:

Yep, net gedaan. Ze zeiden dat het geen probleem was.

KATE:

Alles oké ondertussen? Met je hart en zo.

IVY:

Ja, gewoon nog een beetje moe. Ik moet straks naar de cardioloog.

KATE:

Toppie. Nog iets anders te doen vandaag?

IVY:

Niet echt nee. Jij?

KATE:

Seffens training, maar voor de rest niks.

IVY:

Veel plezier!!

KATE:

Dankje, veel succes bij cardio.

We sturen nog een tijdje totdat ik moet vertrekken naar de training. Onderweg vraagt papa hoe het was gisteravond en ik zeg dat het leuk was. Ik vertel hem niet over Ivy's 'mislukte hart' omdat ik weet hoe verlegen ze is, en omdat ze niet zou willen dat ik het aan iedereen vertel. Wanneer we aankomen zie ik dat Lucy, onze keeper, me al staat op te wachten voor de kleedkamer. We lopen samen naar binnen en kleden ons om.

'En? Hoe was je date met Ivy?' vraagt ze plots. Ik kijk haar vragend aan.

'Date?'

'Ja? Je was toch koffie met haar gaan drinken gisteren?'

'Ah ja, maar het was geen date.'

‘Dat kan jij wel zeggen,’ lacht Roos, die stiekem ook aan het meevolgen was. Ik wijs naar haar.

‘Jij moet je met je eigen zaken bezighouden,’ waarschuw ik haar sarcastisch.

We lachen.

‘Hopelijk zijn haar verwachtingen niet te hoog nu,’ zegt Roos dan.

Ik kijk haar vragend aan.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ja je weet wel omdat ze een crush heeft op jou.’

Ik voel mijn wangen rood worden en kijk haar vragend aan.

‘Hoe bedoel je een crush?’

Roos trekt haar wenkbrauwen op.

‘Had je nog niet door dat Ivy een crush heeft op jou?’ vraagt Lucy.

‘Ivy heeft geen crush op mij!’

‘Echt wel!’ zegt weet-ik-veel-wie vanuit de andere kant van de kleedkamer.

‘Oké, oké, rustig allemaal! Ik denk dat we het belangrijkste hier vergeten,’ zegt Lucy om te proberen het rumoer te stoppen, ‘de belangrijkste vraag hier is of Kate ook een crush heeft op Ivy?’

Alle spelers beginnen alsof ze op trommels roffelen op de banken en muur te kloppen en ik rol met mijn ogen.

‘Serieus?’

Ze knikken allemaal.

‘Oké kijk, Ivy is superlief en...’

‘En wat? Zeg gewoon of je een crush hebt op haar!’

Ik zucht.

‘Ja...’

HOOFDSTUK 4

Ivy

Een paar weken later als ik opnieuw in het ziekenhuis ben voor extra onderzoeken, bel ik Kate. Kate en ik hebben de laatste paar weken best veel tijd samen doorgebracht. Omdat ze de enige is die iets weet over mijn ICD, voelt het alsof ik bij haar niks moet verbergen. De laatste weken hebben me ook doen beseffen dat er achter het mooie, stoere meisje met de wilde krullen dat ik op school zag, ook een oprecht vriendelijk en grappig meisje zit dat heel veel geeft om de mensen rondom haar. En het heeft me natuurlijk ook een kans gegeven om in haar perfecte groene ogen te kijken...

‘Heyy, hoe ging het?’ hoor ik Kate vragen als de telefoon nog geen twee keer is afgegaan.

‘Waarschijnlijk niet goed. Maar ik heb nog geen volledige uitslagen...’

Ik zucht..

‘Ik moet wel een nachtje hier blijven.’

‘Wat?! Kan ik langskomen?’

‘Als je wil mag dat, maar zou je dan misschien eerst even langs mijn huis willen gaan om een boek op te halen? Er ligt een sleutel onder de mat.’

‘Euh, ja tuurlijk. Welk boek?’

Ik hoor aan haar stem dat ze heel zenuwachtig is.

‘Kate?’

‘Ja?’

‘Het komt wel goed.’

‘J... ja tuurlijk... Welk boek?’

‘Gewoon hetgeen dat op mijn nachtkastje ligt. Dankjewel!’

‘Geen probleem!’

Een halfuurtje later zit ik even aan het tafeltje op mijn kamer, en zie ik Kate binnenkomen met een gigantische sporttas en mijn boek in haar handen.

‘Had je training vandaag?’ vraag ik haar verbaasd.

‘Nee, maar ik moest een paar dingen meenemen.’

Ik frons mijn wenkbrauwen.

‘Ik had toch maar om één boek gevraagd?’

‘Yep en ik heb er drie meegenomen. En een paar extraatjes.’

Ik rol met mijn ogen en kijk haar serieus aan.

‘Kate.’

‘Ivy.’

‘Ik had je gevraagd om één boek mee te nemen. Ik weet niet eens hoelang ik hier moet blijven.’

Daar denkt ze even over na, maar dan haalt ze haar schouders op.

‘Meh, dan heb je toch nieuwe boeken.’

‘Nieuwe?!’

Ze kijkt betrappt en lacht.

‘Kijk nu gewoon in de tas!’ Ze ploft hem op mijn bed en ik zucht, maar ga op het bed zitten en open de rits. Bovenop zie ik een deel van mijn oude knuffels liggen, mijn favoriet waar ik haar een tijdje geleden over heb verteld, staart me aan vanuit een hoekje. Ik kijk haar verbaasd aan, maar ze gebaart dat ik verder moet kijken.

Dus pak ik de knuffels en leg ze naast mij op het bed. Wanneer ik naar de volgende laag kijk, zie ik dat het al mijn favoriete boeken zijn waarover ik haar heb verteld. Als ik aan de zijkanten kijk, herken ik opeens één van de boeken die ik al jaren op mijn lijstje heb staan. Ik kijk haar geschokt aan, maar ze knikt alleen en zegt dat ik verder moet kijken. Aan de andere kant zie ik de bespoten pagina's van het 'Hunger Games' boek dat ze een paar weken geleden had verpest.

'I... ik heb dit al uitgelezen,' zeg ik verward.

'Kijk eens binnenin,' lacht ze.

Verbaasd ga ik naar de pagina waar eerst een moddervlek zat van haar bal, alleen is ze nu schoon.

'Hoe?... Ik had toch al gezegd dat het niet nodig was?'

Ze haalt haar schouders.

'Nee, maar ik wilde het wel,' glimlacht ze ondeugend.

Ik blader weer door de pagina's en plots valt er een briefje uit. Ik kijk naar Kate, en zie dat ze plots in paniek is.

'Waar zijn je ouders?' vraagt ze terwijl ik het briefje openvouw.

'Beneden in de cafetaria.' Ik kijk haar verward aan. 'Waarom?'

'Ah... Oké, gewoon zomaar...'

Ik glimlach zachtjes.

'Is alles oké?' vraag ik.

'J... ja prima...'

Ik kijk haar nog eens raar aan en lees dan het briefje.

Hoi Ivy Hey, ik denk dat ik je leuk vind, vind je leuk, meer dan als vrienden. Je moet hier niet op antwoorden (aub wel...), ik wou het gewoon zeggen.

-Groetjes Kate

Nee.

Dit kan niet.

Kate Stone, het populairste, meest sportieve meisje van heel de school vindt **Mij** leuk.

Mij, de minst sportieve, en grootste nerd van heel de school.

Nee.

Ze moet erachter zijn gekomen dat ik haar leuk vind. En nu is ze mij aan het testen.

‘Euhm... Is dit serieus?’ stamel ik.

Kate aarzelt even en haalt haar schouders op, maar geeft dan toe.

‘Ja...S... Sorry, dit was dom. Laat maar.’ Ze neemt het briefje uit mijn hand en frommelt het op.

‘Nee, nee, wacht!’

Ze kijkt me aan en ik zie een klein beetje hoop in haar ogen.

‘I... Ik vind jou ook leuk...’

‘Echt?!’ Ze kijkt me verbaasd aan.

‘Ja,’ geef ik toe.

Rustig komt ze naar me toe gestapt. Ze schudt haar hoofd en lacht.

‘Dit kan echt niet.’

‘Blijkbaar wel,’ zeg ik terwijl ik mijn schouders ophaal. Kate gaat op de stoel langs het bed zitten. Ik kijk haar aan, en als ze in mijn ogen kijkt, beginnen we allebei te lachen.

‘Ik heb geen idee wat ik aan het doen ben,’ geef ik toe.

‘Ik ook niet,’ antwoordt ze terwijl ze haar vingers over de mijne laat glijden. Mijn adem stukt en ik lach.

‘Sorry.’

‘Het is oké,’ zegt Kate met een nerveuze glimlach.

‘Wil je...’ vraagt ze voorzichtig.

Ik knik.

‘Ik ook...’ zegt ze. Dan neemt zij de eerste stap door haar vingers door mijn haar te laten gaan, en over mijn wang te strelen. Ik leun naar haar toe, en dan voel ik haar lippen zachtjes op de mijne. De kus is rustig en kort, en als we elkaar aankijken schieten we weer in de lach.

‘Sorry, ik heb geen idee wat ik aan het doen ben,’ zeg ik terwijl ik mijn gezicht in mijn handen begraaf.

‘Stop met sorry zeggen, ik ook niet,’ antwoordt ze, terwijl ze mijn kin met één vinger optilt, en me opnieuw kust. Het is nog altijd zacht, maar we weten iets beter wat we aan het doen zijn. Ze laat haar vrije hand door mijn haar gaan, en verstrengelt haar vingers met de mijne. Ik kus haar terug en laat mijn hand langs haar wang gaan. Wanneer ze terugtrekt, vraag ik wat dit nu betekent en beginnen we allebei te lachen om hoe ongemakkelijk we zijn.

‘Sorry, Ik weet niet wat dit nu allemaal betekent,’ zeg ik opnieuw een beetje beschaamd.

‘Ik wel,’ zegt Kate vol zelfvertrouwen voordat ze me opnieuw kust. We worden onderbroken door een geklop op de deur. We gaan allebei terug rechtop zitten, en roepen tegelijkertijd.

‘Binnen!’

Mama en papa komen door de deur en wanneer ze Kate zien zijn ze een beetje verbaasd.

‘Ah, hallo Kate, hoe is het?’

‘Goed!’ lacht Kate even.

‘We wisten niet dat je hier ging zijn.’

‘Sorry, dat was mijn schuld,’ pleit ik schuldig, ‘ik had haar gebeld om een paar boeken te halen.’

Ik wijs naar de sporttas die nog aan mijn voeten staat. Mijn ouders knikken en glimlachen nog eens vriendelijk naar haar. Na een tijdje komt de dokter binnen. Kate zit nog altijd langs me op een stoel, en onze vingers raken elkaar zachtjes, maar onopvallend aan. Mijn ouders zitten tegenover ons aan een tafeltje en wanneer de dokter binnenkomt gaan ze meteen rechtop zitten. Ik kijk naar de dokter en zie al aan haar gezicht dat ze geen goed nieuws heeft. Mama ziet het ook en laat haar hoofd een beetje hangen.

‘Hey Ivy.’

‘Hoi,’ zeg ik met een bedrukte stem, en Kate knijpt even in mijn hand.

‘Je hebt het waarschijnlijk wel door, maar we hebben eigenlijk niet zo goed nieuws,’ wrijft dokter Monnens even over haar voorhoofd terwijl ze het dossier nog eens doorleest. Ik knik en ze kijkt me medelevend aan.

‘Om het simpel te zeggen, je ICD doet niet meer volledig wat het moet...’

Na een tijdje hoor ik eigenlijk niet meer wat ze zegt. Ik zie haar lippen bewegen, maar er komt geen geluid meer binnen. Als ze klaar is met praten en terug de kamer verlaat, zie ik mama en papa meteen naar buiten lopen met tranen in hun ogen, waarschijnlijk om te vragen of er andere opties zijn. Kate zit nog langs mij en heeft ook tranen in haar ogen. Ik kijk haar verward aan.

‘W... wat...’ Ze ziet aan mijn gezicht dat ik het niet allemaal heb gehoord.

‘Je...,’ ze aarzelt even, ‘je hebt een harttransplantatie nodig.’

Ik staar haar aan, maar haar woorden komen nog altijd niet binnen. Kate kijkt me bezorgd aan en ik hoor de deur terug opengaan. Ik zie mama op haar knieën langs het bed gaan zitten en papa staat achter haar. Ook zij kijken me allebei ongerust aan.

‘Ivy? Is alles oké?’

Ik schud langzaam mijn hoofd.

‘I... Ik weet het niet...’ Mama wrijft eens over mijn haar en gaat dan rechtstaan.

‘Er moet een andere manier zijn,’ fluistert ze in papa’s oor en loopt dan terug naar buiten. Papa geeft me snel een knuffel en loopt dan achter haar aan. In de deuropening kijkt hij me snel nog eens aan

‘Wil je iets drinken?’

Ik knik en vraag om wat water. Als hij weg is, gaat Kate langs me liggen in het bed, Ze slaat haar armen om me heen en wanneer ik mijn hoofd op haar borstkas leg, begin ik te huilen. Ze wrijft over mijn hoofd en stopt mijn haar achter mijn oren. Ik voel dat ze probeert om sterk te blijven, maar plotseling begint haar borstkas in een onrustig en ongelijk tempo op en neer te gaan en voel ik haar tranen langs mijn gezicht rollen. Nadat we zijn uitgeweend, kijk ik op. Ze kijkt mij ook aan en ik lach een beetje.

‘Sorry, ik weet niet wat te zeggen, maar als je wil, kan je gaan.’

Kate kijkt me verward aan. Ze heeft duidelijk geen idee wat ik bedoel, en ik weet het zelf ook niet zeker. Wanneer ze beseft dat ik niet alleen de kamer bedoel, gaat ze rechter zitten, neemt ze mijn gezicht vast en zet haar voorhoofd tegen het mijne.

‘Ik ben er voor je. Altijd.’ Ze laat haar duim langs mijn wang gaan en kust me nog eens.

HOOFDSTUK 5

Ivy

Al een paar maanden lig ik voltijds in het ziekenhuis. Ze hebben besloten om me hier te houden zodat ze mijn hart van dichterbij in de gaten kunnen houden. De laatste tijd gaat het steeds slechter en val ik vaker weg. Ik zie ook hoe Kate hieronder lijdt. Ik heb haar al vaak gezegd dat ze niet moet langskomen, toch komt ze elke dag, na school of na haar training naar hier. Ik volg school via Bednet, maar ze helpt me overal mee. Als ik het niet begrijp, als ik iets niet heb meegekregen...

Mijn verpleegster Mimi komt binnen. Mimi, eigenlijk Maria, was ook al mijn verpleegster toen ik twaalf was. Ze is denk ik ongeveer vijftig, en ik zie haar nog vaak, zelfs na mijn eerste operatie. Elke keer dat ik haar zie, vraagt ze hoe het gaat. Ook al staan we in het midden van de supermarkt, op straat of op een parking. Hierdoor is ze een soort vriendin geworden. Onder haar uniform heeft ze een wit T-shirt met lange mouwen aan en op het shirt zijn kleine hartjes geborduurd.

‘Halloo Ivyyy...’ Ik lach meteen als ik haar vrolijke gezicht zie, en haar luide stem hoor.

‘Heyy Miiii!’ Ze lacht ook.

‘Alles oké vandaag?’

Ik knik.

‘Ennn, hoe is het met je vriendinnetje?’

‘Goed, ze komt na haar training nog naar hier.’

‘Aah, dan stuur haar maar dat er goed nieuws is!’

Ik kijk haar verbaasd aan.

‘Wat? Echt?’

‘Ik ben er niet zeker van, maar dokter Monnens liep net toch met een zeer grote glimlach rond.’

‘Groot als in, er is een mogelijk hart beschikbaar? Of groot als in, ik heb een leuke one-night-stand gehad??’

‘De eerste.’

Ik kijk haar ongelovig aan.

‘Echt?’

Ze knikt.

‘Weten mama en papa dat al?’

Ze knikt opnieuw.

‘Ja, ik heb ze net gebeld. Kate haar nummer heb ik niet. Die moet jij even sturen.’

Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht als ik zie hoe hard ze met me inzit. Ik haal mijn gsm tevoorschijn.

IVY:

Je kwam toch na de training naar hier hè?

IVY:

Waarschijnlijk goed nieuws

KATE:

Echt? Ik ben hier bijna klaar, alleen nog snel douchen

IVY:

Okee, tot seffens!

KATE:

Tot zo!!

Tien minuutjes later komt Kate al binnen. Ik kijk haar verward aan.

‘Hoe ben je nu al hier?!’

Ze haalt haar schouders op.

‘Ik wou zo snel mogelijk hier zijn dus ik heb niet gedoucht.’

‘Ah, dus nu kom je mij vergassen?’

Ze lacht gemeen en komt naar me toe.

‘Alles oké vandaag?’

‘Hetzelfde als anders.’

Kate kijkt me bezorgd aan en haalt medelevend haar schouders op. Ze buigt voorover en geeft me een kus, maar net dan komen mijn ouders binnen. Ze probeert zich terug te trekken, maar mama heeft haar al gezien. Kate kijkt op.

‘Shit!’ mompelt ze.

‘H... Hoi Kate,’ stamelt mama. Dan begint papa te lachen en haalt een briefje van vijf euro uit zijn zak. Mama kijkt hem boos aan en geeft hem een elleboogstoot. Wanneer ze beseft dat we het hebben gezien, lacht ze ook.

‘Sorry meisjes.’

‘Uhm, maakt niet uit mama,’ zeg ik snel.